

Tatiana Hidalgo-Marí

Mise en abyme

Premi València Nova
de poesia

O menjar-te, presa per la *gola* a la teua pell,
així, calmant l'apetit desmesurat que em desperta
[el teu aroma.

Envejant cada segon del teu temps, que gaudeix
[de la teua existència.

Dominada per l'*avarícia* d'atresorar-te i no compartir-te,
deixant anar la *mandra* de seguir lluitant per dominar
[el teu cos.

‘Tempus fugit’

ETERNITAT

Perduda eternitat: deformada per la ment, construïda per
[l'absurd.

Arrelada a la incògnita de la manca de resposta.

Perduda eternitat: al bell mig d'una estona indefinida,
decorada, incessant, pels records del que fou una vida.

Convexa i absurda: impossible d'identificar.

Incolora i acolorida: condemnada a fracassar.

I tan solitària i obscura, tan poeta i musa incessant.

Mors, íntegra, dia rere dia:
perduda eternitat.

Eternitat, batalla perduda: que et nodreixes del temps que
[vaig deixant
i t'alimentes de la pols del record, dels moments perduts que
[no tornaran...

DESCOMPTANT EL TEMPS

Deixes anar el temps. Pensaves que el temps no comptaria,
o tal vegada, que no descomptaria.

Cristal·lines petjades del record de la tempesta
gemeguen al so de les manetes d'un rellotge polsós.

I jo seguisc aquí. Amb la ginebra a la mà.

Descomptant els comptes. Comptant que aplega el descompte.

A l'espera d'una senya de l'estiu que em faça creure que tornaràs.

LA COPA DEL DESIG

M'abrace a una copa, a la recerca del teu caliu,
mentre veig el teu rostre reflectit en cada glaçó.

Cada esquitx esbossa el teu somriure,
cada xerric em recorda el teu despit.
L'amargor de la ginebra. La cremor de l'ambient,
l'empenta del teu últim alè al vidre del replanell.

Més bé no era una copa: era un got de plàstic mig badat,
massa elegància per a un desamor fet malbé.

DEL MEU TEMPS PERDUT

Del meu temps perdut, d'hores mortes,
de vesprades de bars i nits de plaer,
de despertars involuntaris amb aroma a cafè,
de moments de record, reminiscències latents.

La forma idònia de perdre el temps, com qui perd l'amor per
[la vida.
Amaga l'estat d'ànim inherent, del no-ser, el buit, la mort, el
[dia...

És, el meu temps perdut, un triomfador,
un soldat de brigada que lluita poderós.
Actiu i passiu, gastat o sencer,
és temps perdut, però temps valent.

I on morirà el meu temps perdut?
Si està perdut... sabrà on anar?
S'enfilà per les trenes de la lluna acaramel·lades
per poder formar part de la eternitat.

Serà un camí difícil: una guerra per la llibertat
en busca d'un *campus stellae* que li permetrà fugir de la soledat.

I quan acabem la batalla, el meu temps perdut s'haurà reciclat.
I passarà a formar part del temps més valuós, serà *eternitat*.

TIC-TAC

Mirava el rellotge. I el rellotge em picava l'ull.

Érem dos amants perversos,
enfrontats per la lògica, meravellats per la vida,
que romania constant al pas del nostre ritme.

Ell em vacil·lava,
i jo... em mossegava el llavi inferior sondejant la seducció.
Ell es consumia.
I jo... cànvida, pensava que moria de passió.

Ell oscil·lava valent sota la meva cadència.
Jo aclamava una victòria al contrallum de la decència.

Jo pensava que tornaria i ell es nodria de la meua innocència.
I junts consumíem el temps a l'espera de l'últim adeu.

RESSACA

Tres gintònics de més i no has aparegut.
I comence a pensar que no vindràs.
I recorde que he oblidat el calze sagrat al maletger del cotxe.
Avui necessitaria tornar a pecar.

Un gintònic de menys per fer amarga la dolça espera.
I comence a creure que m'has oblidat.
Em dol molt conservar la teua petaca,
avui necessitaria tornar-te a encetar.

I m'abrace a la pèrdua, m'abrace a allò que s'ha esvanit,
el temps, sense tu, no és temps.
És ressaca.